

Oponentní posudek bakalářské práce

Název práce: **Formy poutní tradice v Kájově**

Autorka: **Dana Tomanová**

Vedoucí práce: Mgr. Martin Klapetek

Oponent: Mgr. Ing. Zdeněk Demel

Formální stránka:

Předložená práce čítá 28 stran textu (není tedy naplněn min. požadavek 30 stran), 2 strany seznamu literatury a 5 stran příloh. V seznamu literatury je uvedeno 25 titulů, z nichž je v souladu s ČSN citováno v práci celkem 84krát. Grafická úprava práce je pěkná, jazyková úroveň dobrá, překlepů je poměrně málo. Kvalita obrazových příloh je velmi dobrá. Ale k struktuře práce a rozčlenění kapitol lze mít výhrady. Zmíním se o nich později.

Jazyková stránka:

Práce vykazuje dobrou stylistickou vospělost a gramatickou úroveň.

Obsahová stránka:

Kromě úvodu a závěru má práce 3 kapitoly. První z nich pojednává o poutnictví jako jevu, druhá se zabývá popisem poutního místa, historií Kájova a historií stavby poutního kostela a třetí kapitola pojednává o historii poutního místa. Domnívám se, že by bylo vhodnější, kdyby druhá kapitola nesla název „Popis poutního místa Kájov“ a kdyby z ní kapitola 2.3 byla zařazena na začátek třetí kapitoly.

V podstatě bylo dosaženo cílů, které si studentka v úvodu práce vytýčila. Jen zdůvodnění dnešního malého zájmu o poutě považuji za nedostatečné. Mezi jeho příčinami chybí jakákoli zmínka o dnešním individualismu a proměně náboženského cítění.

Poznámky k jednotlivým místům textu:

Mezi nejstaršími spisy uváděnými na str. 8 jako popis pouti do Jeruzaléma chybí *Itinerarium Aetherae* (resp. *Egeriae*) z konce 4. stol. Ve výčtu nejznámějších poutních míst v Čechách a na Moravě v pozn. 11 na str. 9 chybí Sv. Hostýn.

Pokud jde o poutě v době komunistického režimu, není správný údaj na str. 12 o tom, že byly zakázány. Přestože se tento režim snažil zamezit jakémukoliv veřejnému projevu náboženství, včetně poutních procesí, na druhou stranu mu velice záleželo na tom, aby budil dojem, že náboženskou svobodu respektuje. I když režim fakticky zatlačil veřejné projevy náboženského života do kostelů, nikdy přitom formálně veřejné náboženské projevy nezakázal. I když režim zlikvidoval kláštery a řeholní domy, přesto tomu nepředcházel formální zákaz řeholí v Československu. Ostatně ve Státním oblastním archivu v Třeboni by se dalo v hlášeních „církvních tajemníků“ najít poměrně mnoho informací o poutích v Kájově v době komunistického režimu.

V práci postrádám důkladnější odpověď na otázku, proč je největší pout v Kájově v říjnu, když titul kostela je Nanebevzetí Panny Marie. Autorčino vysvětlení jednou větou (s. 26), že je to proto, že sem poutníci přicházeli děkovat za úrodu a vykonanou práci, považuji za příliš stručné v práci věnované kájovské *poutní* tradici.

Pokud jde o závěr práce, má spíše charakter nostalgické vzpomínky na zašlou slávu kájovských poutí, než aby se v něm čtenář dozvěděl shrnutí výsledků práce. A když si zde autorka klade otázku, „kam se poděl náboženský obsah a význam poutě v Kájově“, očekával bych, že se na ni pokusí najít solidní odpověď. Místo toho však v posledním odstavci uvádí jen svoji domněnku.

Shrnutí:

Předložená práce není co do struktury zcela vyvážená. Věnuje se příliš historii Kájova a jeho poutního místa, a málo historii samotné kájovské poutní tradice. Při předepsaném omezeném rozsahu bakalářské práce bych očekával, že těžiště obsahu bude tvořit téma uvedené v názvu práce. Dále práce nese stopy toho, že autorce chybí potřebný odstup od zamilovaného tématu. Jeho nedostatek způsobil, že autorka na některých místech sděluje místo faktů své pocity.

Závěr:

I přes uvedené nedostatky doporučuji práci k obhajobě.

V Českých Budějovicích 19. 5. 2006.

Julie ...